

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК

НОВИЙ ШЛЯХ

THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE UKRAINIEN

**“Luba, Simply Luba”
– New One Woman
Show on Stage**

page 8

**Успіхи Клубу
УНО Shotokan
Karate-Do Academy**

стор. 9

Четвер, 19 квітня 2012, Рік 82, Число 15 • Thursday, April 19, 2012 Volume 82, Number 15

Canada's Oda in Ukraine Accompanied by Ukrainian Canadians

L. to R.: Taras Zalusky, Taras Pidzamecky, Borys Potapenko, Minister Beverley Oda and Canadian Ambassador in Ukraine, Troy Lulashnyk

Ottawa - Following the historical October 2010 visit to Ukraine by Canada's Prime Minister, the Rt. Hon. Stephen Harper, Canada's Minister of International Cooperation, the Hon. Beverley Oda made an official visit to Ukraine, from April 12 to 17, 2012.

Minister Oda's visit focused on Canada's ongoing support for Ukraine's democratic development and economic reform. Also, the visit was an opportunity for the Ukrainian Canadian community to highlight some of the many important projects they are leading or supporting in Ukraine. Ms. Oda is also the minister responsible for the Canadian International Development Agency (CIDA) and its economic growth initiatives help to improve the environment for businesses to get started, to expand, and create jobs. Minister Oda met with representatives of the Government of Ukraine and with economic, agricultural and civil society partners in Kyiv and in Dnipropetrovsk.

“In my meetings with the Prime Minister and his Ministers, they expressed their appreciation for Canada's assistance in Ukraine and invited our continued investment and cooperation in the country,” said Minister Oda. “For my part, I underlined the important need for an environment that will allow for open and fair elections, democracy, human rights, and the rule of law for all Ukrainians.”

Canada remains concerned by the

apparently arbitrary and politically biased nature of judicial proceedings against Ms. Tymoshenko, and other individuals, which undermine the rule of law.

A Canadian delegation travelled in Ukraine with Minister Oda, including representatives from the Ukrainian Canadian community who played an active role in her meetings with civil society groups: Taras Zalusky, Executive Director of the Ukrainian Canadian Congress, Taras Pidzamecky, CEO of Ukrainian Credit Union (representing the Council of Ukrainian Credit Unions of Canada) and President of the Ukrainian National Federation of Canada; and Borys Potapenko, Executive Director of the League of Ukrainian Canadians.

“This visit is very important to both Canada and Ukraine,” stated UCC's Taras Zalusky. “With the upcoming parliamentary elections in Ukraine in October 2012, Canada is publicly demonstrating its solidarity with the people of Ukraine in support of democracy, transparency, the rule of law and a strong civil society.”

“Our work here in Ukraine rests in restoring the confidence of the people in government and financial institutions and supporting key efforts for an open, free, and democratic parliamentary election this coming October,” added Minister Oda. *(Compiled with government and UCC press releases)*

Закінчилися слухання в Євросуді у справі Юрія Луценка

Слухання справи экс-міністра внутрішніх справ Юрія Луценка в Євросуді закінчилися.

Судді у Страсбурзі намагаються з'ясувати обставини арешту Юрія Луценка.

Для цього вони заслухали представників українського уряду та адвокатів, після чого взяли паузу для винесення рішення.

Отримавши свідчення сторін, судді Євросуду оголосили про закриття слухань і заявили, що про дату ухвалення рішення у справі про арешт Луценка повідомлять окремо, як цього вимагає європейське законодавство, у письмовому вигляді.

Вікторія Лутковська, яка на слуханні по справі Луценка представляє інтереси українського уряду, пояснила, що арешт экс-міністра був викликаний прагненням суду уникнути можливого тиску на свідків.

Адвокат і правозахисник Валентина Теличенко, яка також вже виступила в Євросуді, наголосила, що арешт Юрія

Юрій Луценко

Луценка був спрямований на дискредитацію його як політика, влада намагалася зіпсувати імідж політика, помістивши його до в'язниці як нібито небезпечного злочинця.

Адвокат Ігор Фомін підкреслив, що арешт Луценка відбувся з чисельними порушеннями.

Як повідомлялося раніше, 17 квітня в Євросуді розпочалися слухання, метою яких є з'ясування обставин арешту Юрія Луценка.

Вікторія Лутковська є кандидатом на посаду омбудсмена від Партії регіонів.

2014-й – Рік Тараса Шевченка в Україні

Президент України Віктор Янукович оголосив 2014 рік в Україні Роком Тараса Шевченка.

Відповідно до указу президента Кабінет Міністрів України має забезпечити широке відзначення міжнародною спільнотою 200-ліття від дня народження Тараса Шевченка, зокрема у Російській Федерації, Республіці Казахстан, Литовській Республіці та Республіці Польща.

Серед головних завдань – завершити видання повного зібрання творів Тараса Шевченка у 12 томах і “Шевченківської енциклопедії” у 6 томах, видання

“Кобзаря” іноземними мовами, а також літопису життя і творчості Шевченка та альбому репродукцій його художніх творів.

Кабмін має надати підтримку діяльності Музею-квартири Кобзаря у Санкт-Петербурзі (Російська Федерація) і спорудженню пам'ятника Шевченку в Астані (Казахстан).

Новий Шлях

The New Pathway Publishers, Limited
145 Evans Ave., Suite 210,
Toronto, Ont., M8Z 5X8 Canada

Publications mail agreement No. 40005756

In Memory of John Demjanjuk

By Andriy J. Semotiuk

"I am again and repeatedly an innocent victim of the Germans ... I find it an unbearable arrogance of Germany, that Germany is misusing me to turn the attention away from the war crimes committed by Germans, to make them forgotten and against the truth to claim that the true criminals of the Nazi crimes were me, the Ukrainians and the European neighbours of Nazi Germany."

John Demjanjuk during his Munich Trial

About 25 years ago, I was asked to attend a fund raising dinner for a man named John Demjanjuk. He was being deported from the United States to face trial in Israel accused of being "Ivan the Terrible". I was reluctant to attend since the last thing I wanted was to support the defence of someone who might have been a Nazi war criminal.

However, as an immigration lawyer, I was intrigued by what appeared to me to be the use of criminal law masquerading as immigration law in his case. From that night on, I followed the proceedings in the many trials of John Demjanjuk. While I was not immersed in the case, over the years I became increasingly alarmed by the legal deficiencies that were evident in the prosecution of his case in the United States, then in Israel, and finally in Munich. Over time, I began writing articles pointing out these legal shortcomings. While his recent death brought an end to his legal journey, I believe the legal legacy of his case will trouble us for many years to come.

Demjanjuk's legal odyssey began while he was living in Cleveland, Ohio in the 1970s. In 1975, Michael Hanusiak, Editor of the New York-based *Ukrainian Daily News*, compiled a list of Ukrainians suspected of collaborating with Germans and presented it to what was then the U.S. Immigration and Naturalization Service. John Demjanjuk was on that list. The *Ukrainian Daily News* was nothing more than a pro-Soviet mouthpiece. The newspaper served as a convenient vehicle for the Soviet KGB to set off Jews against Ukrainians, particularly in the United States, since at that time there was a fair degree of cooperation between the two groups who worked with Russian dissidents like Andrei Sakharov to secure the release of various Soviet dissidents and the emigration of Soviet Jewry to Israel in an era of *détente*.

Then in 1977, Demjanjuk was accused of being not just a Nazi collaborator, but of being Ivan the Terrible, a gas chamber operator in the Treblinka death camp in Poland. From 1977 to 1993, Demjanjuk faced a long series of court hearings through the American and then Israeli court systems, all the way to the Supreme Court of Israel. In the course of those

hearings he was found guilty and sentenced to death. In short, for 15 years while he sat in U.S. and Israeli jails, those who pursued and prosecuted Demjanjuk were positive that he was not in Sobibor as they claimed later in Munich, but rather in Treblinka.

In 1993, after the defence in the Israeli proceedings amassed irrefutable evidence of Demjanjuk's innocence, the Israeli Supreme Court lifted the sentence, dismissed the charges (that incidentally included the charge that he was a guard in Sobibor), and allowed him to return to the United States. In the meantime, a U.S. Federal Appeals Court had opened up his case after determining that U.S. prosecutors were guilty of prosecutorial misconduct in failing earlier to reveal to the defence a raft of files with the exculpatory evidence that they had. Demjanjuk's U.S. citizenship was reinstated and he was allowed to go free once again.

As it turned out John Demjanjuk was definitely not Ivan the Terrible of Treblinka. But those who had pursued Demjanjuk for 15 years swearing for certain that he was in Treblinka and not anywhere else, then declared – no, he was not in Treblinka, but rather he was in Sobibor. The process started all over again in 2002, and by 2009, Demjanjuk was once again on an airplane headed out of the country, this time to Germany.

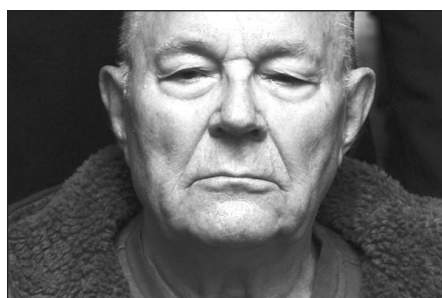
This time, however, the charges seemed even stranger. Demjanjuk was charged not with war crimes or crimes against humanity, nor even of murder, but of being an *accessory* to murder. Not murder in Germany, but in Sobibor, that is to say in Poland. Not as a high-level official, but as a low-ranking guard. Not as a German, but as a Ukrainian. Not of one, or a few victims - but of 27,900 victims.

Why did Germany decide to target Demjanjuk in this way? And why did it remain silent for 30 years while the Demjanjuk case wound its way through the U.S. and Israeli courts?

If Germany was so concerned about its Nazi past, there was no shortage of Nazis to prosecute – no shortage of party members, Nazi government officials, army officers, camp commandants. Why, for example, didn't Germany prosecute Reinhard Gehlen, the former Nazi chief of the Eastern Front Intelligence and the hundreds of other ex-Nazis he gathered in the West German Federal Intelligence Service (*BND*) that he headed after World War II?

The answer was evident. Germany did not have the stomach to fully prosecute its own transgressors. In fact, its pursuit and conviction of its own Nazi transgressors had not been very impressive.

Though German courts investigated over 100,000 cases, only some 6,500 accused were convicted and of these, most received rather light sentences. Furthermore, Germany passed legislation that effectively provided an amnesty from prosecution for German

John Demjanjuk

Nazis, including SS concentration camp commanders and their German subordinates. But the amnesty did not extend to *Untermenschen* (sub-humans) like Demjanjuk.

It appeared that the German leadership was tired of prosecuting their own people and was now looking for scapegoats like John Demjanjuk to slough off German guilt for what happened in the concentration camps of World War II.

The prosecution in Munich relied on three key pieces of evidence and a 'novel' legal proposition to obtain a conviction. It submitted evidence of a Trawniki ID card, a statement of a fellow Sobibor camp guard named Ignat Danilchenko who claimed that Demjanjuk was with him at the camp, and Nazi transfer lists that included Demjanjuk's name as one of the soldiers assigned to the camp. As for the theory of guilt in the prosecution's case, they argued that the mere presence of a guard in this death factory was tantamount to assisting with the murders that took place there.

Trawniki Card

Was the Trawniki card real or was it a Soviet fabrication? Much evidence was led over the years one way or the other. It must be remembered that the defence was not under the burden of proving the Trawniki card to be forged. All the defence had to do was raise a reasonable doubt about it. Three arguments stood out in my mind regarding the card.

Perhaps the most disturbing was the question of where the card originated and the chain of possession that related to the card. That the signatures of the German officials on the card were real did not lead to the conclusion that the card itself was real. As Count Nikolai Tolstoy pointed out to Yoram Sheftel, the Israeli attorney who defended Demjanjuk in Israel, there was an entire Soviet KGB division known as Division 14 that dealt solely with the forgery of documents. Sheftel indicated that the components of such cards, including pre-signed Nazi signatures, were seized by Russian troops at the end of the War, and were, therefore, available to the Soviets to make up false papers. The dubious road from post-War Poland to Soviet Russia to the U.S., to Israel and then to Munich in the hands of the persons involved did not inspire great confidence in its authenticity. The Soviets had a motive to discredit Demjanjuk as a Ukrainian anti-communist in Cleveland during the *détente* era and the opportunity to

do so.

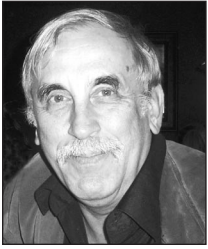
Some world experts expressed reservations about the authenticity of the card. Basing himself on all the known signatures of Demjanjuk in the years 1947 to 1986, for example, Dr. Grant, who Sheftel claimed was the world's foremost forensic expert and the man who revealed the forgeries of the "Mussolini diaries" and the "Hitler diaries", testified in Israel that the Demjanjuk signature on the card differed from all the others in the way the Ds and Ms were formed, and in the fact that in all other signatures, the writing was continuous, but on the card it was not. Further, Dr. Grant pointed out that there were two holes in the right side of the picture on the card, whilst on the paper under the holes in the photograph, there were no holes. Judging by the purple ink found inside the holes which was similar to ink used by the KGB and the nature of the spacing of the holes, Dr. Grant concluded that it was more logical to assume that the photograph was unstapled from some other Soviet document and attached to the card in the Soviet Union, rather than originally attached in Trawniki in 1942. Israeli officials refused to allow Dr. Grant to detach the photo from the card to make a conclusive finding, but he nonetheless concluded his evidence by saying: "The Trawniki document cannot be an authentic document belonging to the defendant Demjanjuk." The same conclusion was reached by many researchers around the world who have cast doubt on the card, particularly, when it was compared to similar cards from the time period.

Michael Shaked, the prosecutor in the Israeli case, indicated that on January 23rd, 1987 the original Trawniki card was provided for examination to the German police force's main criminal-identification laboratory in Weisbaden, known for its initials as BKA. The laboratory analysts indicated that even after a cursory examination, it was evident that: the document was a forgery. They pointed out that: the face in the photograph which the prosecution in Israel had identified as Demjanjuk's had been posted on to the uniform using photomontage techniques; the picture was not originally attached to the card, but had been transferred from another document; and there was no match between the seal on the Trawniki picture and that on the document itself. Further, German analysis of the card was stopped by the Israelis since it was not helping their case.

These were some to the main shortcomings related to the Trawniki card that raised serious doubts about its *bona fides*. Yet the Munich court help there was no reasonable doubt about it.

Continued in next issue

Andriy J. Semotiuk is an attorney practising in the area of international law focusing on immigration. He is a member of the bars of New York and California in the United States, and of Ontario and British Columbia in Canada. A former United Nations correspondent who was stationed in New York, Mr. Semotiuk now practises law and resides in Toronto.

The View From Here

By Volodymyr Kish

Looming Showdown in Ukraine

It is looking increasingly likely that Ukraine will be facing a major political showdown this fall in the aftermath of the scheduled parliamentary elections on October 28. Yanukovich's Party of Regions, which currently controls the *Verkhovna Rada*, has seen a significant drop in opinion polls from some 34% at the time of the last elections to 21% in the more recent polls. Yanukovich's own personal popularity and that of his administration has dropped even more dramatically - from a high of some 39% in 2010, the current government's popularity rating has dropped to a current low of about 14%. Realistically, there is no way that either Yanukovich or his party can hope to win any kind of fair and honest election. The key of course, are the words fair and honest.

Yanukovich, needless to say, has no intention of giving up power and will do all he can to ensure the continuation of his dubious regime. One of the most obvious tactics has become brutally clear - eliminate all significant political opposition. He has already engineered the conviction and jailing of his most prominent political opponent, former Prime Minister Yulia Tymoshenko, in a show trial that was as much a travesty of justice as any that were perpetrated during the heights of Stalin's purges. Over the past year, three other former Cabinet Ministers who served under Tymoshenko have also been imprisoned - former Interior Minister Yuriy Lutsenko, former Defence Minister Valeriy Ivashchenko and former Ecology Minister Georgy Filipchuk. Countless other lower level opposition politicians are also currently sitting behind bars, while many others have left the country fearing a similar fate. The most recent of these is Arsen Avakov, former Governor of Kharkiv *oblast* and a Tymoshenko supporter, who fled to Italy. The Ukrainian government has sought to extradite him, but the Italian government has rightfully refused to co-operate in this pretence at justice.

There is also the not-so-subtle use of government administrative clout, particularly the abuse of tax and regulatory authority to hound and muzzle all corporate and media supporters of Tymoshenko, or any of the other key political opponents to the Yanukovich regime. Further, there has been a significant increase in the intimidation and beatings of Ukrainian journalists who dare criticize the current government. Through such means, the

government has been very successful in imposing *de facto* control over most of the large newspapers and television outlets in Ukraine.

In previous elections, the Yanukovich forces have been able to profit immensely from the fact that the opposition forces, though they command a majority in total, have been significantly fragmented and unable to cooperate, seriously dividing the opposition vote and enabling the minority Region forces to sneak into power. In fact, many knowledgeable political sources are convinced that many of the so-called "opposition" parties are being secretly funded by the Regionnaires or their oligarchic bankers to purposely splinter the opposition and create political disunity. Although there have been efforts in past elections to create a united opposition coalition, they have met with little success. As one well known Ukrainian politician Volodymyr Vynnychenko once said - "Democrats unite five minutes before their execution."

There are signs that things may be different this time around. In recent weeks, Arseniy Yatseniuk, head of the second largest opposition party, the Front for Change, announced that they would unite with Tymoshenko's *Batkivshchyna* Party. If Vitaliy Klychko's UDAR (Ukrainian Democratic Alliance for Reform) can also be brought into the mix, then there may be hope for a real change. However, Ukraine's ego driven politicians have shown little inclination to create the kind of solidarity that will be needed to defeat the likes of Yanukovich and his minions.

In the meantime, Canada, Poland, the U.S. as well as many of the members of the European Union are beginning to marshal their efforts at insuring that there will be a strong foreign observer presence to scrutinize the running of the upcoming election. Yanukovich and the Regions Party are in desperation mode and will do everything they can to win. I have no doubts that there will be significant efforts to manipulate and falsify the results leading to another hotly disputed result. This time though, I think Yanukovich and his Regions brethren are well aware that losing means prison, exile or worse, and they will stop at nothing to keep their power, privileges and fortunes. I fear that the kind of restraint exhibited by both sides during the Orange Revolution is not likely to be repeated.

Tut I Tam

By Dr. Myron Kuropas

It's Not Over...

John Demjanjuk recently died in a German nursing home. He was waiting appeal of his sentence for being an accessory to the death of 27,900 Jews during World War II at a Nazi death camp in Sobibor, Poland.

After thirty-six years of trials and errors, John Demjanjuk is finally at peace. Will he receive a Christian burial in an Orthodox cemetery in the United States? Jewish activists are against it. They fear that his grave will become a "magnet" for neo-Nazis from all over the world.

No persons at the German trial testified that they had actually seen Demjanjuk kill anybody at Sobibor. Nor were there witnesses who testified that he was actually at Sobibor. It didn't matter. An identity card supplied by the Soviet Union - which experts, including the FBI, dismissed as a fraud - was all the evidence the Munich court needed to convict.

The verdict was welcomed by those Germans who wanted to demonstrate to the World that not only Germans were guilty of the Holocaust. Others, especially Ukrainians, often portrayed as more "vicious" than the Germans, were involved as well.

Was this German jurisprudence at work? According to Donald M. McKale, author of the 2012 book *Nazis After Hitler: How Perpetrators of the Holocaust Cheated Justice and Truth*, between 1945 and 1992, the Germans investigated 103,823 individuals suspected of Nazi crimes after the War. "Of this number, courts convicted only 6,487 (of which 5,513 or 85 percent were condemned for 'non-lethal' crimes). Thirteen were sentenced to death (before the Federal Republic abolished the death penalty, 163 to life imprisonment, 6,197 to temporary imprisonment, and 114 to only fines". So much for German justice.

According to German law, John Demjanjuk died an innocent man. A person is presumed innocent until proven guilty, and since he died before his final appeal could be heard, the verdict of the lower court, according to Demjanjuk defence counsel Ulrich Busch, is void.

Demjanjuk's lower court ruling in Israel was voided as well. Five Holocaust survivors testified that he was "Ivan the Terrible" of Treblinka. That testimony and the fraudulent Treblinka identity card convinced judges that he was guilty and he was sentenced to hang. The Soviet Union collapsed and the defence team was able to travel to Ukraine for more documents. They discovered that Demjanjuk was not who Israeli witnesses said he was. The Israeli Supreme Court acquitted him and he returned to the United

States.

Was he safe at last? Hardly. It was discovered that the Office of Special Investigations (OSI), the Nazi-hunting unit of the U.S. Department of Justice, had withheld exculpatory evidence during the Demjanjuk trial in Cleveland. (Demjanjuk was never convicted of war crimes, only of lying on his immigration visa application). A federal court condemned OSI for perpetrating a "fraud upon the court". OSI obviously needed redemption, so OSI now "discovered" evidence that Demjanjuk was guilty of war crimes at Sobibor, another Nazi death camp. Ukraine was asked to hold a trial. So was Poland. Both nations said there was not enough evidence.

Germany was OSI's last hope. There was a problem, however. The Germans demurred. Germany had already paid billions dollars in war reparations to Israel, and millions more to Holocaust survivors throughout the World. Besides, the German *Bundestag* had already permitted the statute of limitations to expire, meaning that virtually all crimes attributed to concentration camp personnel acting under orders were no longer eligible for trial. One German judge refused to try the case. A Munich court judge, however, found a new precedent and agreed to a trial. And so the circus continued until John Demjanjuk was no more.

Is the hunt for Nazi war criminals over? Hardly. According to Efraim Zuroff of the Simon Wiesenthal Center in Jerusalem, some 80 Nazis and their helpers are still alive. Half of them are still physically active and eligible for trial. Zuroff and his Center are offering 25,000 Euro for information leading to their capture.

What does the Demjanjuk demise mean for Ukrainians in North America?

For some, it means it's time to move on. I'm not surprised. Many of these same Ukrainians were among those who wanted our community to ignore the Demjanjuk case from the beginning.

Other Ukrainians will not forget John Demjanjuk. Whether we knew him or not, he was an innocent Ukrainian, one of ours. I belong to this group. Just last month, my monograph, "The Demjanjuk Debacle: Trials of a 'Nazi' Who Wasn't" was published in Ukraine. It is available in English. Read it and then tell me that forgetting John Demjanjuk is the honourable thing for us to do.

NP Editor's Note: The above monograph is available for \$15 (plus \$2 S&H) from Ukrainian Educational Associates, 107 Ileshamwood Drive, DeKalb, IL 60115 USA.

Luba Goy Bares All on Stage in One Woman Show

By Ashton Osmak

Interviewing Luba Goy about her upcoming one woman show, "Luba, Simply Luba", I discovered that, for this playful and outspoken actress, family is crucial. Luba was late for our interview but called in advance to apologize. Caught up in her ageing mother's affairs, she was delayed wrangling caregivers at her mom's seniors' home. "Plus," she smiled upon arrival for our interview, "I had to dig out her spring pants so I can get them hemmed."

We met at a quiet Greek restaurant where Luba has been dining since 1978. When she finally arrived, the small, boldly dressed wellspring of energy built immediate rapport with our young waiter. "What's your name?" she asked. "James," he replied, and she called him by name from then on. Later, in a Ukrainian accent she joked, "James? Vat kind of a Greek name is dat...James?"

In describing the play, Luba does not over-complicate matters. Telling her life story, the play is a chance to catch a glimpse of Luba's intimate side. "I reveal myself... not that I take my clothes off..." she laughed.

The play traces her rise to being an iconic comedic actor on the CBC's *The Royal Canadian Air Farce*. Growing up in Ottawa in the 1960s, her childhood as a Ukrainian DP was not easy. Then, she found the stage, performing with the Sock 'n' Buskin Theatre Company. Serving coffee to Gordon Lightfoot and other soon-to-be rock stars at the legendary *Café Le Hibou*, Luba still can't believe her early brushes with fame.

L. to R.: Ashton Osmak and Luba Goy

From a young age she followed her heart, a "passion for performing", that felt, "like a roller coaster ride." Back then, she had no idea that a few years down the road, Dave Broadfoot's comedic genius would shape her career on *Air Farce*.

About her play, Luba warns, "If you're expecting to see *Air Farce*, you may be disappointed."

You can expect that Ms. Goy will take on a full cast of characters with the deft and rowdy humour she does best. Over the course of our interview, Luba effortlessly switched on a handful of *personae* from Lucille Ball to Buffy Sainte-Marie and her signature ventril-

quist hand puppet, Deedee Duck.

When I asked if she does Ukrainian impressions in the play, Goy slipped into character before my eyes. "Story of my life!" she proclaimed, rolling the 'r' in 'story' like a pro. Though Luba doesn't want me to think the play only has inside jokes for Ukrainians. Keeping up the accent, Luba assured me, "It don't make no difference veder you be Anglophone, Francophone, Ukophone or got no phone at all. Vee are all da same under da skeen...Vee have no clothes!"

If you haven't seen it already, the play's poster features a reinvention of the iconic *vinok*. Nestled in among

the silk flowers, the head wreath holds cocktail-sized Ukrainian and Canadian flags, a mini accordion (Luba's girlhood instrument) and two neon budgie birds (her favourite pets). With raised eyebrows and a coy half smile, Luba sports this custom made headdress piece, giving hints as to how "Luba, Simply Luba" weaves the story of the actress' life.

Two years in the making, the idea for the project dates back to Expo '86 when Luba starred in "Just a Komedia" at the Canadian Pavilion. Andrey Tarasiuk said "when you finish with this *Air Farce* gig, I want to do a one woman show about your life." Two years ago, when *Air Farce* went *off-the-air*, Tarasiuk called up Luba and said "Let's do it."

Luba sees this latest project as neither an end point nor a reinvention of her self-styled career. "I'm an actor," she told me proudly. As it turns out, there's a lot more to this Ukrainian-Canadian actress than the wild, witty woman on the small screen. Leaving the now packed restaurant, I couldn't help but start looking forward to seeing her on stage.

"*Luba, Simply Luba*" starring Luba Goy, is the hilarious, passionate and poignant story of Canada's beloved comedienne. Produced by Diane Flacks and directed by Andrey Tarasiuk, the show runs May 7-26, 8 pm. at the Berkeley Street Theatre, Downstairs, 26 Berkeley St. Tickets: Regular \$33; Previews \$18 (May 7&8); Seniors/Students \$22; Seniors' Matinee May 21 \$18. Call 416-368-3110 or online www.canstage.com

Book Launch of Samchuk's "Maria" and other Ukrainian Literature in English Translation

Upon retirement in 1996, Prof. Roma Franko's mission statement became making Ukrainian literature accessible to an English-speaking audience. She thus embarked on a career translating and publishing works by Ukrainian authors. For many years, her sister Sonia Morris edited the translations. Together, Franko and Morris (post-humously) were the inaugural recipients of the Canadian Foundation of Ukrainian Studies' George S. N. Luckyj Ukrainian Literature Translation Prize in 2009. Roma Franko's nephew Paul Cipywnyk has been editing the translations in recent years.

At 2:30 p.m. on Sunday, April 29, 2012, at St. Vladimir Institute in Toronto, a book launch will be held

for six newly translated books by Dr. Roma Franko. The prolific translator will thus be bringing her 21st book to the English-language reader.

The multiple book launch will include the translation of Ulas Samchuk's 1934 classic *Maria* - the first literary work about one of the most tragic periods in human history - the 1932-33 Holodomor Famine-Genocide in Ukraine. It is a gripping story about a woman's loves, losses and a powerful characterization of village life's daily toil from the time of emancipation of serfs in 1861.

Trilogy: Desperate Times is comprised of three books: *Brother Against Brother*; *Between the Trenches*; and *Conflict and Chaos* which include

Dr. Roma Franko

stories by 18 authors that explore the human side of the social, political and economic upheaval in Ukraine from

the tumultuous opening days of the 20th century, through WWI, the 1917 Russian Revolution, and into the early 1920s under Soviet rule.

Lastly, two anthologies - *From Days Gone By* and *Down Country Lanes* include stories from the second half of the 19th and early 20th centuries that focus on class tensions, gender and ethnic inequalities, and abuse of authority.

The book launch will include remarks by Oksana Bryzhun-Sokolyk (*Maria*), Paul Cipywnyk (*Trilogy: Desperate Times*); and Roma Franko, Ph.D. (*From Days Gone By*; and *Down Country Lanes*).

Vsevolod Sokolyk

Юні каратисти взяли участь у Чемпіонаті Канади

Члени Клубу УНО Shotokan Karate-Do Academy. Справа Микола Шишко – головний тренер Клубу УНО Shotokan Karate-Do Academy

З 16 по 18 березня у Ванкувері, Бритійська Колумбія, в Олімпійському Центрі Richmond проходив Чемпіонат Канади з карате. Ці змагання зібрали понад 500 учасників з різних провінцій Канади. Найчисленнішими були команди Онтаріо, Бритійської Колумбії та Квебеку.

Хочеться зазначити, що взагалі боротьба розгорнулася між командами Онтаріо, Бритійської Колумбії та Квебеку. Перемога діставалась нелегко – всім переможцям довелося проявити своє вміння, силу, тактику поєдинку.

Від нашого Клубу УНО Shotokan Karate-Do Academy чотири його члени були зараховані в команду Онтаріо – це Василь Лучків, Роман Могильняк, Віталій Кришук і Юрій Дунець. На жаль, Юрій Дунець через хворобу не зміг виступити на змаганнях, а три інші наші хлопці, виступаючи в поєдинках і проявляючи зусилля до перемоги, все ж не всі до неї дотягнулися. Так, Віталія Кришука у другому поєдинку дискваліфікували.

Але всіх порадував Роман Могильняк, який проводив свої бої, вибравши і застосувавши правильну тактику протягом усіх поєдинків, і зміг піднятися на п'єдестал олімпійського подіуму, завоювавши 2-ге місце у фінальному поєдинку. Таким чином, він був зарахований у національну збірну команду Канади і буде брати участь в міжнародному турнірі Pan American Championship, який відбудеться на початку вересня цього року в Мексиці (Cancun). Отже, вітаємо його з перемогою

і бажаємо надалі продовжувати тренування, удосконалюючи свою майстерність, яка приведе його до наступної перемоги.

А також поздоровляємо з бойовим хрещенням на такому рівні Василя Лучківа, який отримав 5-те місце. Я впевнений, що наші хлопці отримали необхідний досвід, який вони використають у майбутньому. Дякую вам – і успіху!

Особливо хочеться висловити подяку вельмишановним спонсорам, які знайшли можливість підтримати наших хлопців. Це Філія Українського Національного Об'єднання Торонто, Українська Кредитова Спілка, Фундація ім. О. Ольжича в Канаді. Без їхньої допомоги нам було б дуже важко взяти участь у змаганнях такого рівня.

А також дякуємо тим, хто зміг поїхати на ці змагання як добровольці і підтримати наших хлопців там своєю присутністю, а також тим, кому не вдалося поїхати, але хто в думках вболівав за них у Торонто.

При нагоді нагадую всім, хто цікавиться фізичним вихованням своїх дітей, а також батькам і старшим, які хочуть покращити свою спортивну форму, – звертайтеся до нашого спортивного Клубу УНО Shotokan Karate-Do Academy, який діє в Торонто, у Громадському Центрі Українського Національного Об'єднання за адресою 145 Evans Ave.

*Микола Шишко,
головний тренер Клубу УНО
Shotokan Karate-Do Academy*

Зліва направо: учасники Чемпіонату Канади з карате Віталій Кришук, Роман Могильняк, який зайняв 2-ге місце у фінальному поєдинку, Василь Лучків

THE UKRAINIAN CATHOLIC UNIVERSITY IN LVIV invites you to take part in the 10th annual SCHOOL OF UKRAINIAN LANGUAGE & CULTURE June 18 – August 11, 2012

Six sessions to choose from:

Session	Dates	Length	Application deadline:
A	18.06 – 07.07	3 weeks	June 3
B	09.07 – 21.07	2 weeks	June 24
C	23.07 – 11.08	3 weeks	July 8
D	18.06 – 21.07	5 weeks	June 3
E	09.07 – 11.08	5 weeks	June 24
F	18.06 – 11.08	8 weeks	June 3

Eligible for University credit

- Improve conversational, writing & reading skills
- Beginner, Intermediate and Advanced levels
- Instructional materials provided
- Individual approach for each student

Contact: Vul. Khutorivka 35A, Lviv 79066, Ukraine
Tel.: 38 050 56 07 259 Email: studyukrainian@ucu.edu.ua

www.studyukrainian.org.ua

With support from the Ukrainian Catholic Education Foundation www.ucef.org

Купівля та продаж нерухомості

Надія Баб'юк

Realtor Member/
Агент з продажу-купівлі нерухомості

HomeLife/
Cholkan Realty Corp. Br.

tel: 416.236.7711
cell: 416.835.7442

nbabyuk@hotmail.com www.hlcholkanrealty.com
109 Judge Road, Toronto, ON M8Z 5B5

Власне житло – надійна інвестиція!

Віра Ке

Катерина Грушевська

Катерина Грушевська

Відомими, славетними люди стали не через пропаганду, тільки тому, що вони щось особливе створили, щось додали до людського життя. Наприклад, д-р Кристиан Бернард здійснив першу у світі пересадку людського серця. Першим чоловіком, що одержав нове серце від померлого чоловіка, був Луїс Вашканський. Д-р Йонас Салк випрацював вакцину проти поліомієліту. Александер Грегем Белл, американський учений, винайшов телефон. Фініс Барнум зробив життя щасливішим, створивши модерний цирк. Томас Джеферсон, третій американський президент, політичний філософ, освітній реформатор, державний муж, був автором Декларації Незалежності. Бенджамін Френклін показав світові, що блискавки – це електрика, а його винахід громовідводу зберіг багато будинків від знищення блискавками. Він також винайшов двофокусні окуляри. Американка Люсі Стоун перша почала боротися за право жінок голосувати, вона перша відкинула під час одруження слова, що має слухатися чоловіка, і стала першою жінкою, що після одруження затримала своє дівоче прізвище. Найбільший учений світу – Альберт Ейнштейн увійшов в історію своєю теорією відносності, яка зробила докорінний злам у науковому мисленні, а його дослідницька праця стала наріжним каме-

нем для розвитку атомної енергії. Сьогодні теорію дії ракетного рушія знає кожний учень у середній школі, але 125 років тому це була революційна теорія, яку перший у світі розробив та обоснував українець Микола Кибальчич. На доказ великої ваги цієї теорії названо його іменем один із кратерів Місяця, поряд з Коперником.

Справжніх вершин світової слави не могла добитися одинока донька Михайла Грушевського – Катерина Грушевська, бо у 1939 році радянська влада засудила її на

8 років найстрашніших концтаборів, закидаючи їй, що вона була учасницею контрреволюційної організації, яка підготовляла збройне повстання з метою повалення радянської влади і створення “самостійної, буржуазної, націоналістичної держави”. Катерина Грушевська померла 30 березня 1943 р. у Темлагу і похована десь у Новосибірську. Їй було тільки 43 роки!

А вона була видатним соціологом, етнографом, фольклористом і перекладачем, бо перфектно володіла англійською, французькою, німецькою мовами і була дійсним членом Наукового Товариства ім. Т. Шевченка у Львові. Перед ув'язненням, після смерті батька, Катерина редагувала незавершені праці Михайла Грушевського і завдяки її зусиллям вийшов 10-ий том “Історії Руси-України” та завершено підготовку 6-го тому “Історії української літератури”. Під час слідства, яке тривало 9 місяців, вона нічого для себе не просила, тільки дуже красномовно виблагала в суду, щоб зберегли наукові праці Михайла Грушевського. І суд ухвалив передати праці історика Михайла Грушевського до Академії Наук. Чи невідома, забута Катерина Грушевська не повинна нарешті дочекатися, щоб золотими буквами бути вписаною в ряди славетних людей?

Опінія

По всьому світі з різних негод організують конкурси і вибирають на них краль-красунь. Під час конкурсів ніхто не сперечається про філософію краси, тільки журі вибирає з-поміж красунь одну, яка і формою тіла, і виглядом, і поведінкою краща від усіх інших. Краса обличчя, досконалі пропорції тіла – це головні чинники, що вирішують, котра дівчина отримає корону. Для святого спокою беруть до уваги ще й талант, але якщо талант мав би бути таким важливим, то чому красунь мусять парадувати по сцені і в купальниках, і у вечірніх сукнях, і в костюмах? Актриса Меліна Меркюрі одного разу сказала в інтерв'ю: “Елегантність можна купити за гроші, краса мусить прийти від Бога, але особистий характер – це великий дар, який людина мусить сама собі придбати”. Між іншим, кралею краси свого часу вибирали Елізабет Тейлор, а кралею елегантності – Грейс Келлі. Про це ніхто сьогодні не згадує, але і Елізабет Тейлор, і Грейс Келлі пам'ятають як знаменитих актрис. Люди, які увійшли в історію як визначні особистості, рідко були ідеально гарними, а про їх зовнішній вигляд взагалі мало хто знав. Знають, що Наполеон був низького росту. Низеньким був також Віктор Гюґо (1802 – 1885), французький видатний поет і письменник. Сократ і Спіноза (1632 – 1677), голландський філософ, мали дуже вузькі чола. Шекспір передчасно полисів. Вольтер (1694 – 1778), французький письменник і філософ, та Джордж Вашингтон – мали довгі і криві носи. Апостол Павло і Ніцше мали глибоко посажені очі. Король Людовик Четирнадцятий мав вузькі губи. Ганнібал і Марк Антоній визначалися грубими шиями. Сервантес нагадував тварину – через свої довгі вуха. Лінкольн і Лафает мали запалі обличчя. Чи ті люди були б більше відомими, якби їхній зовнішній вигляд відповідав усім вимогам ідеальної краси? Але без тих людей як збідніла б історія людства, скільки прогалин залишилося б у літературі, мистецтві, філософії, в політичній історії світу! Бог перше дивиться в серце людини, тоді в її розум, бо краса людини – це її серце і розум!

Музика – вічна

Чому слухаємо концерти? Щоб на короткий час жити у присутності мистців, музики та слова. Ця присутність викликає дивне піднесення. Людина починає глибше відчувати, розуміти, уявляти. Власне, цей дивний талант мистців підносити людину з низин посередності вгору, щоб глянути, що діється на вершинах краси, – наповнює зали публікою. Навіть стародавні філософи вірили в успішність музики у скеровуванні думок у позитивному напрямі. Конфуцій не тільки любив музику, але приписував їй багато прикмет і чеснот. Він вірив, що музика і ритуали є ключем до гармонійного життя. У своїй “Четвертій Книзі Республіки” Платон стверджує, що здоров'я тіла та душі можна одержати через музику та гімнастику. Музика та гімнастика мають бути практиковані все життя. Арістотель уважав, що ефекти музики на емоційні забурення є дуже корисні і спонукають до рівноваги і одужання. Це навіть сучасні психіатри підтверджують і застосовують. Музика виліковує душу з ненависті і з тьгарів. Очевидно – музика, чи

спів, чи гра на якомусь інструменті мусять бути на відповідному рівні і летіти безпосередньо від виконавців до вух і душі публіки. Слухати акомпаніамент якогось симфонічного оркестру, зафіксованого на гудзиках електронної системи, передаваної голосниками максимальної сили, з нікого не зробить фанатика симфоній.

У 1976 році в Неаполі віртуозний співак Лука Фабріс, намагаючись виспівати голосно особливо високий, трудний тон, дістав розрив серця і помер у присутності композитора Гуліємі, який його увесь час заохочував цей високий тон витягати з найбільшою силою. Добре, що закінчування кожної арії і кожної пісні високим, довгим, сильним тоном належало до моди минулих двох століть. Тепер ніхто не мусить силуватися на сильні голосні тони, бо електроніка і мікрофони навіть маленький голос можуть піднести до світової слави. І безголосі співаки є тепер популярними співаками завдяки технології. Це, мабуть, тому, що багато людей слухає музику вухом маляра Ван Гоґа.

Слухайте українську
ЩОДЕННУ радіопередачу

ПІСНЯ УКРАЇНИ

з радіостанції CJMR
на хвилях 1320

Від понеділка до п'ятниці—

7:30 до 8:00 ввечері

Субота і неділя—

5:00 до 5:30 пополудні

Керівник і ведуча програми
– Оксана Сидорчук Соколик

Телефон 416-536-4262

Daily Radio

SONG OF UKRAINE

P.O. Box 2, Station "D"

Toronto, Ontario M6P 3J5

Canada

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖЕННИК
НОВИЙ ШЛЯХ
THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN SEMAHOVAIRE UKRAINIEN

infoukes.com/newpathway

► complete articles on-line

► archived by issue to 1999

Єрусалим

Єрусалим є столицею Ізраїльської держави від 15 травня 1948 р., коли закінчився британський мандат над Палестиною, але історія Єрусалиму почалася тисячі років тому. Тепер

Єрусалим поділений на Нове і Старе Місто, а Старе Місто ділиться на 4 секції: вірменську, християнську, юдейську і мусульманську. Для християн Єрусалим святий – бо там

пережив останні дні на Землі Ісус Христос. Для жидів-євреїв святий як символ юдейської батьківщини і як перша столиця юдейського королівства. Для мусульман святий – бо з того місця піднявся на небо мусульманський пророк Магомет.

Місце, де тепер Єрусалим, займали первісні люди ще в камінну добу. Тих корінних жителів прогнали канааніти десь у третьому столітті до Христа. Про це пише Святе Письмо. У 1250 р. перед Христом канаанітів почали поборювати різні староєврейські племена, а їх побив король Давид і зробив Єрусалим столицею Ізраїлю. Син і наступник Давида, Соломон, продовжував розбудову Єрусалиму, але війни з 10 північними ізраїльськими племенами знов зруйнували Єрусалим. Протягом століть він був нищений і відбудований багато разів. Під час арабсько-ізраїльської війни 1967 р. ізраїльські війська

захопили Старе Місто і видали односторонній декрет про Об'єднання Єрусалиму. Століття за століттям кожна з релігій пожадливо сягала за місцем в Єрусалимі, і кожна альтернативно ним володіла, і кожна творила довкола нього свою святу історію. Коли ті всі – і трохи вигадані, і трохи правдиві – факти стикалися разом, Єрусалим опинявся серед екстриму: то ставав могутній, то розпадався. Моменти побожного торжествування і радіння мішалися з найбільшими кривавими розправами. В XI столітті один хрестоносець, який якраз повернувся з Єрусалиму після масакри мусульман, писав: “Люди бродили по коліна в крові. Це був дійсно наш блискучий і справедливий акт”. Попередній Папа Іван Павло Другий мусів, хоч і пізно, перепрошувати людство в імені Церкви за ті “блискучі і справедливі” акти хрестоносців.

Пізнаємо Всесвіт

Дослідження планети Марс спонукає думати, питати, навіть сперечатися. Наприклад: побачивши Місяць, на якому залишилися сліди людської присутності, побачивши приземлені космічні судна на Марсі, виринає логічне питання: що таке Всесвіт? А Всесвіт – це всі речовини, матерії, гази, світло і всі форми радіації та енергії, які людство відкрило, пізнало і використовує. Всесвіт складений з усього, як людина сподівається, що існує десь у космосі і в часі, чого вона ще не може довести фактами. У Всесвіті є 200 мільярдів зір. Зорі – це велетенські кулі розжареного газу серед неба. Два головні гази – це водень і гелій. Коли зоря зужие весь водень, тоді вона вибухає у величезну хмару і порох. Зоря світить, доки не зужие всього водню, однак астрономи вважають, що кожна зоря має досить водню на мільярд років. Зорі є скупчені в групи і творять галактики, а ці є розкидані по Космосі, їх, може, мільйони або мільярди. Цього ще ніхто не перевіряв.

Ми живемо у велетенській Галактиці, яка називається Молочний Шлях (Чумацький Шлях). Вона така велика, що світло, яке летить понад 186 миль на секунду, мусіло б летіти сто тисяч літ, щоб перелетіти з одного до другого кінця Галактики. А наша

Сонячна система, в якій ми живемо, є малесенькою точкою, віддаленою від центру Молочного Шляху на 30 тисяч світлових літ. Тому, що віддали між галактиками такі величезні, то щоб їх обрахувати мільями, потрібно було би дуже багато паперу, тому віддали в космосі міряють світловими роками. При допомозі щораз кращих телескопів можна бачити щораз більше галактик. Ніхто ще не дослідив, чи Космос має якісь виміри, але астрономи думають, що дуже ясні, надзвичайні галактики, які називаються квазари, найдалі віддалені об'єкти у Всесвіті. Вони можуть бути віддалені на 10 мільярдів або й більше світлових літ від Землі і постійно віддаляються. Вони не тільки віддаляються від нас, але й віддаляються і від себе, а це означає, що Космос поширюється.

3 січня 2004 року космічне судно “Спірит” приземлилося на Марс. У перших хвилинах люди не відступали від телевізорів. А потім почали нарікати на видатки і допитуватись: А яка нам з того користь? Коли Колумб шукав за новим світом, люди також питали, яка їм з того користь і пощо він витрачає стільки грошей? Але якби не ті “безглузді” подорожі Колумба – чи ми би тут жили, чи ми би мали тут свої хати, бізнеси, організації і бенкети?

Для розваги Промова гумориста – Едварда Козака (Еко)

Едвард Козак – Еко – незрівнянний гуморист, розважав українську громаду з 1926 року аж до своєї смерті у 1992 році. Ось зразок його легендарного гумору.

Святочна промова

Високопреподобні Владики,
Високопреосвященні отці,
Достойні магістри,
Високоповажані власники різних медалів,
Дорогі гості, світлий заряде,
Вельмишановні колишні і сучасні
предсідники,
Дорогі заступники предсідників,
Високоповажана пані секретарко,
Дорогі наші касієри,
Трудолюбивий комітете,
Солодка наша молоде, англо- і українське
молоде,
Достойні наші миряни,
Шановні члени і членкині нашого
заряду,
Братчики і сестрички пластових
куренів,
Шановні представники наших моло-

дечих організацій,
Невтомні вчителі наших понеділкових, вітторкових, середових, четвергових, п'ятницевих, суботніх і недільних шкіл,
Вельмишановні зібрані, дорогі присутні, дорогоцінна публіко,
Заслужені фундатори різних фондаций, щедрі жертводавці на всі цілі,
Незчисленні прихильники різних рухів,
Витривалі гості з околичних міст,
Також дорогі наші кухарки, господині, шановні обслугачі трапези,
Безжурні гості сусідньої парафії,
Вельмишановні делегати на крайові і світові конвенції,
Солодкі наші немовлята і наступні наші покоління!
Дякую, що ви мене вислухали, і я на цім кінчаю. Ростить великі, щастивам Боже!

Малі слова

Легендарний французький авіатор і автор Антуан де Сент-Екзюпері закінчив один свій твір словами: “Боже, навчи мене мистецтва малих кроків”. А я часто прошу: “Боже, навчи мене мистецтва малих слів”. Малі, короткі слова нераз сильніше виражають приязнь, жаль, ласку, витонченість, ніж довгі. Малі слова не комплікують уяви, є ясні, як іскри, гострі, як лезо ножа, кожному зрозумілі і кидають світло на великі речі, як, наприклад, день і ніч, любов і ненависть, війна і мир, життя і смерть. Наша мова багата на живі, бадьорі, рішучі, запальні малі слова, з яких ті, що публічно виступають, повинні творити хребет і серце своєї промови. Структура з малих слів помагає зосередити себе на темі, яку людина хоче розвинути, передати і вдихнути в неї сильний зміст. Найкращі поети і оратори не говорили закрученими, багатоскладовими, крилатими словами, тільки начеркували малими словами просту, чітку лінію між двома великими умами людства. Іван Франко у творі “Мій ізмарagd” малими словами залишив чудове послання: “Немає друга понад мудрість, ні ворога над глупоту, так, як нема любови в світі над матірну любов святу”.

CANADA-UKRAINE PARLIAMENTARY PROGRAM
and
CHAIR OF UKRAINIAN STUDIES FOUNDATION

заслуговує на Вашу всебічну підтримку

620 Spadina Ave., Toronto, Ont. M5S 2H4
Tel.: 416-234-9111 www.katedra.org

Лілія Струтинська

Кажуть, що пісня – це сповідь душі. Якщо так, то він вже має їх аж п'ять сотень. Але й це ще не все, бо мистець і далі продовжує творити. Для нього це не складає труднощів: слова ніби самі кладуться в рядки й тут же лягають на ноти. І так все нові й нові поезії, як оці:

*У віри сила неземна,
Яка не гнеться.
На крилах вічного човна
Вона несеться.
Ось я прийшов до Тебе в храм,
Для чого? Знаю!
Тобі, мій Боже, все віддам,
Що в серці маю.*

Йдеться про нашого земляка Анатолія Житкевича, пісні якого ось уже п'ятнадцятий рік народжуються в околиці La Rose у Торонто. Там же його можна часто бачити чи то в церкві Св. Димитрія, чи то в парку, в якому полюблює прогулюватись із записником у руці. Такий він – наш поет-пісняр і композитор, статті якого часто з'являються в тижневику "Міст", а вірші – в двотижневику

"Слово".

А пише п. Анатолій не тільки для свого задоволення. Більшість пісень із його творчого доробку написані для дітей і молоді. І всі вони дуже різні за будовою та змістом. Це – "На крилах вічного човна", "Хочу правди життя", "Слід Божої Матері", "Перше причастя", "Різдво", "Христос воскрес", "Свічечка", "Доброта Святого Миколая" та інші. Образ Всевишнього для нього – найперше. Душею й серцем торкається він цієї теми, можливо, тому й так легко та невимушено вони у нього народжуються.

2011 рік був плідним для мистця. Відвідавши Україну, він не сидів склавши руки, а видав там свої авторські збірки "Співає чисте джерело", "Музика землі" і "Обіймаю тебе любов'ю" (дві з нотами й одна з рядками поезії). А ще одну "Ні, я забудь тебе не міг", видано разом з Ганною Карась – проректором Прикарпатського педагогічного університету імені Василя Стефаника. Це – збірка пісень легкого жанру

П'ять сотень сповідей душі

Анатолій Житкевич

відомого в Торонто композитора й диригента Степана Гумніловича. Вона вийшла в місті Івано-Франківську.

У чому ж криється поетична сила Анатолія Житкевича? А в тому, що його пісні, як малюнки, – невеличкі за обсягом, короткі за формою і прості та доступні за змістом. Не випадково, коли його запитують про творчість для дітей, він відповідає, що писати для дітей не так то й легко. І пояснює це тим, що діти можуть все, тільки значно краще від дорослих. Вони не сприймають тих "лукавих" поезій, якими наповнюють їх дуже мудрі вчені, а бажають співати пісні легкі, зрозумілі й доступні. Можливо, саме тому змістовність поетичних текстів п. Анатолія просто вражаюча: *Устами лагідно торкнувся хреста,
З душею ангела наповненою щастя,
Я щиро вірю в Сина Божого
– Христа*

І йду до свого першого причастя.

Це рядки з пісні "Перше причастя", що написані просто й доступно, а головне – правдиво. Діти це сприймають як істину, від якої не може бути відступу. Саме це дає поетові право заявити: "Все, що було найсвятіше, я переллю у пісні. Серця немає міцніше того, що б'ється в мені!" Ось і заговорив поет і зачарував мене своєю відвертістю та щирістю. І це не просто гра на почуттях людини. Це – щось суто особисте. Тож що не читаю, все правдиво дійсне, як ці слова про рідну Батьківщину: "Не любити тебе не можу. Не горнутись до тебе – теж. Обіймаю тебе любов'ю, у якої немає меж". Це рядки зі збірки "Обіймаю тебе любов'ю", яку випустило у світ тернопільське видавництво "Підручники і посібники", що закінчується, знову ж таки, піснею про Україну:

*Помоліться Богу, щоб не згасла,
Щоб палала ясно, як зоря,
Розквітала черешнево рясно
І любов'ю в кожному цвілі.*

Збірки "Співає чисте джерело" і "Музика землі" видало видавництво "Богдан". 100 уміщених тут пісень – це вартісний матеріал для вчителів музики та музичних керівників дитячих садочків. Є тут і пісні закличної тематики, які виділяються силою слова, як у цих рядках:

*Час сідлати коней.
Розпускайте знамена.
Україна – жива!
Україна не вмерла.
Йдуть полки Богуна,
Дух Мазепи над нами.
Час сідлати коней.
Всі по конях, по конях, країни!*

Ця ж тема знаходить своє продовження і в пісні зі словами "У минулі роки не такі були думки, не дримали вони, не дримали. У минулі роки запорізькі козаки ворогів на шаблі підіймали".

Чудовий подарунок для дітей приготував поет-пісняр і композитор. Якщо все, що там є, переспівати, то це займе не менше 300 хвилин чистого звучання. Таких пісень нам давно бракувало ще й тому, що всі вони наповнені свіжістю нової доби, оригінальними мелодіями та сучасними ритмами.

Легко даються мистцеві сповіді душі, які, на жаль, вимагають фінансових витрат. Якщо хтось із читачів тижневика "Новий шлях" захоче придбати названі збірки, просимо звертатися за адресою: 61 Richview, Apt. 405, Toronto, M9A 4M8 або за числом телефону 416-614-7176. Анатолій Житкевич буде радий поділитися з Вами своєю творчістю.

Flower Fantasy

Замовляйте квіти в українській крамниці

Власник Любомир Левицький

3635 Cawthra Rd. #6 Mississauga, Ont.

www.flowerfantasy.ca

Tel.: 905. 279. 2215

Since 1965

BLOOR TRAVEL

Літаком чи кораблем – кращі ціни Вам знайдем!

Air Tickets
Hotel Reservations
Car Rentals
Train Tickets
All Inclusive Holidays
Cruises
Travel & Visitor Insurance

Tel. 416-535-2135 email: info@bloortravel.ca

2336A Bloor Street West, Suite 200, 2nd floor

Kozak
Aluminum & Roofing
Founded 1983

- покриття різних дахів
- інсталяція алюмінієвих дверей, обшивка (siding)
- бетонні роботи
- шліфування
- виготовлення вікон

Телефонуйте:
Богдан 416-622-1018
Cel. 416-505-2335
22 Dewitt Rd.
Toronto, Ont. M9B 3E1